

ПОХИЩЕНИЕТО

Напрегнат политически трилър
по действителен случай
След едногодишна забрана романът
най-после се появява на бял свят

Дейвид Роуз

ДЕЙВИД РОУЗ

ПОХИЩЕНИЕТО

Taking Morgan
Copyright © 2013 by David Rose
All rights reserved.

© Надя Розова – превод от английски
© Анелия Калева – худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-269-3

ЕРА

1.

Сряда, 28 март 2007 година

Морган Купър имаше опасен навик за жена, длъжна да пази тайни. Понякога, когато беше напрегната или притеснена, изказваше мислите си гласно.

Онова, което всъщност изрече през една хубава пролетна сутрин в Тел Авив, само по себе си не беше особено безразсъдно. Разтягаше мускулите си до една пейка на брега след джогинг, обзета от неприятното усещане, че тренировката не ѝ е помогнала да се отърси от тревогите, които я измъчваха през последното денонощие. Още нямаше осем и пясъкът беше нашарен със следи от машините, които го заравняваха всяка вечер. Слънцето вече се издигаше над редицата хотели по брега и върху кожата на Морган заблестя пот. Тя изтри лицето си в рамото на фланелката и забеляза закръглена като луковица жена, облечена в розов изкуствен велур. Вероятно беше на нейните години, около трийсет и седем, но в значително по-лоша форма.

– Давай, момиче – тихичко я насърчи Морган, – иначе ще става още по-зле.

Неочакваният отговор долетя някъде зад дясното ѝ рамо – плътен мъжки глас със силен ивритски акцент:

– Мислите, че съпругата ми трябва да спортува повече ли? Непременно ще ѝ предам.

Полуизвърнатата, Морган видя висок мъж на четирийсет и няколко с много късо подстригана прошарена коса, по-точно – каквото бе останало от нея. Стоеше наблизко и тя се почувства ужасно неловко.

– О, боже, много-много съжалявам! Не ви забелязах и знам, че звучи нелепо, но не си дадох сметка, че съм го изрекла на глас. Намирам за чудесно, че вашата...

Мъжът вдигна ръка да я прекъсне и се усмихна:

– Скъпа моя, всъщност аз трябва да се извиня. Тази дама не ми е съпруга. Изобщо не я познавам.

– Моля? Но...

– Пошегувах се. Малка хитрост. Така или иначе се канех да ви заговоря. Простете, ако греша, но съм сигурен, че сме се срещали и преди.

Морган примижа на силното слънце и огледа слабото му и стегнато тяло – мъжът имаше равномерен загар и впечатляваща фигура. И той като нея беше по фланелка и шорти, но кожата му още беше суха. Изглеждаше ѝ напълно непознат.

Подаде ръка.

– Ицхак Бен-Меир. Мисля, че се запознахме преди няколко години на новогодишно празненство във Вирджиния. У семейство Вацман, нали не греша?

Морган беше обучена да реагира на неочаквани срещи невъзмутимо. Но макар да се постара да излъчва учтива и незаинтересована дистанцираност, тя доста се смути.

– Приятно ми е, господин Бен-Меир, но не познавам семейство Вацман, а последните три пъти посрещам Нова година в Сан Антонио, Тексас. Казвам се Морган Купър. Тук съм за кратко. На делово пътуване. – Демонстративно погледна часовника си и добави: – Вече трябва да тръгна, закъснявам за среща.

– Ще приемете ли покана за кафе? – посочи той към брега. – Денят е прекрасен, а и кафенетата там са прилични. Или плодов сок, ако предпочитате?

– Не, не мога – извърна се тя и понечи да си тръгне. – Трябва да изпратя имейл на съпруга си и да се уверя, че децата са добре. Може да се срещнем пак някоя сутрин, докато тичаме.

Надали можеше да му откаже по-категорично, но господин Бен-Меир продължи да настоява:

– Дори да не сме се срещали преди, би трябвало. – Впери поглед в очите ѝ той. – Сигурна ли сте, че не искате да седнем да поговорим? Може да открием общи интереси.

– Както вече ви казах, трябва да тръгна.

– Е, ако размислите, обадете ми се, моля ви. Нали знаете какво казват: важно е не какво знаеш, а кого познаваш, а аз познавам много хора в тази страна. – Той извади визитна картичка от джоба на шортите си. На нея бяха изписани името му, постът му като маркетингов директор на компания в Херцлия и израелски мобилен телефон. – Не я изхвърляйте, може да ви трябва. Е, довиждане засега.

Морган най-сетне си тръгна. Бързо прекоси крайбрежната улица, после зави наляво и хукна към бутиковото си обиталище – някогашно кино в стил баухаус на тих площад до търговския център „Дизенгоф“. Едва когато се прибра в стаята си и застана под душа, се зае да анализира защо срещата ѝ с Ицхак Бен-Меир я накара да се почувства толкова неловко.

Най-напред заради факта, че той се беше прокраднал безшумно до нея, сякаш специално е тренирал това умение. Вярно, Морган не носеше брачната си халка, но той не ѝ приличаше на мъж, който би свалял потна жена на брега. А и визитната картичка. Кой нормален човек носи визитка в шортите си за крос? Най-вероятно интересът му към нея беше професионален: беше изпратен да се опита да научи повече за така наречените от него „общии интереси“. Неубедителното ѝ прикритие явно се бе провалило.

Морган излезе от банята, приседна в крайчеца на леглото си и влезе в интернет от лаптопа си. След броени минути „Гугъл“ потвърди: Ицхак Бен-Меир, пенсиониран полковник – поне ако използваше истинско-

то си име – беше прекарал голяма част от кариерата си в разузнаването, не в „Мосад“, а в „Хаман“, военното разузнаване на израелската отбрана. Уебсайтът на фирмата от визитната му картичка – „Пипнахмете!“ – беше високотехнологично предприятие, основано неотдавна, чийто управителен съвет се състоеше от пенсионирани разузнавачи и учени. Основният му продукт беше футуристичен скенер, който би трябвало да залавя потенциални терористи, като проследява биометричните им данни на летищата. Бен-Меир работеше там от две години. Морган беше наясно с „пенсионираните“ служители от разузнаването. Почти сигурно бе, че той все още е свързан с предишните си работодатели.

Тя седна на терасата на хотела и закуси с яйца, маслини и салати от бюфета. Съзнаваше, че би било най-разумно да прекрати мисията и да се върне при семейството си в Америка. Подходът на Бен-Меир ѝ беше дал основателна причина: сигурността ѝ беше компрометирана. Ако се прибереше, щеше да бъде при децата си през пролетната ваканция идната седмица и щяха да направят всичко, което бяха планирали: пикници, походи, посещение във водния парк. Означаваше също, че няма да наруши подготовката на Адам за явяването му пред Върховния съд. Изобщо нямаше да се стига до телефонното обаждане, което ужасно я плашеше – за да го предупреди да удължи ангажимента на бавачката, тъй като са я задържали в Близкия изток.

Знаеше точно как ще реагира той. Разбира се, случаят беше важен: и за кариерата му, и заради правните проблеми, които повдигаше. Но за Адам всички дела бяха много значими, а работата му открай време беше по-важна от нейната или пък от досадните задължения по поддържането на дома и неизменното подсигуряване на храна и на дрехи по мярка на семейството. Най-голямото предимство от прибирането у дома щеше да

е, че няма да ѝ се наложи да търпи неизбежното негодувание, с което би приел вестта за удължаване на командировката ѝ.

От друга страна, мисълта да се откаже беше почти непосилна. След раждането на децата си Морган прекара години на бюро най-напред в централата в Лангли, Вирджиния, после в анонимна помощна сграда близо до търговските центрове на Тайсънс Корнър. Беше се борила със зъби и нокти да я върнат на терен и съзнаваше с болезнена яснота, че някои от колегите ѝ само я дебнат да се провали.

Преди да вземе окончателно решение, премисли събитията от предния ден. Все още не можеше да проумее какво се е объркало. Беше напуснала хотела рано само с дамската си чанта и с малък пътен сак и беше предупредила на рецепцията, че няма да освобождава стаята, защото ще отсъства само две нощи.

Мохамед, арабинът от Йерусалим, когото винаги използваше при пътуванията си в региона, я чакаше както обикновено в старичкия си бял мерцедес с включен климатик. „Към Ерес“, каза му тя и усети как той се сепва. Ерес беше пропускателният пункт към ивицата Газа и тя прекрасно разбираше защо според Мохамед моментът не е подходящ американка да посещава Газа сама. Мохамед обаче знаеше също, че Морган често ходи в Газа, затова не сподели опасенията си. Както винаги тя беше облечена скромно, с обикновена дълга памучна пола и блуза с дълги ръкави. Беше без грим и на седалката до нея имаше шал.

Движението в покрайнините на Тел Авив беше натоварено. Скоро обаче колата се понесе по празното шосе през тучните напойвани равнини на израелския юг, а отбранителните варовикови насипи на Хеброн останаха далеч вляво. След малко повече от час се показа терминалът Ерес: кънтяща зала от стъкло и сто-

мана, много по-голяма от необходимото за оскъдния поток от пътници. Мохамед паркира и занесе чантата на Морган до външната бариера. Тя показа паспорта си и въртящата се преграда на входа я погълна.

От двете страни на терминала се намираха бетонните блокове и бодливата тел на Стената, защитната ограда на Израел. Морган знаеше, че инфрачервените и сеизмичните сензори по протежение на Стената улавят всяко движение в радиус от неколкостотин метра, а снайперистите по многобройните наблюдателни кули са обучени да убиват всеки, който им се стори опасен. Стената ограждаше бойците от Газа и ги държеше далеч от уязвими мишени в градове като Ашдод или Тел Авив. Ако Морган изпаднеше в беда, Стената щеше също толкова ефективно да попречи и на евентуален спасител да се добере до нея.

Вече чакаха двајсетина пътници и докато Морган стоеше последна на опашката, те преминаваха паспортната проверка без никакви проблеми. Обаче когато дойде нейният ред, се наложи най-напред да почака двајсет минути момичето, апатична руска имигрантка, да проведе дълъг разговор по мобилния си телефон. Доколкото Морган успя да схване с елементарните си познания по иврит, тя уговаряше в кой ресторант в Ашкелон да я заведе приятелят ѝ вечерта.

Най-сетне служителката вдигна поглед:

– Каква е целта на посещението ви.

– Делова.

– Как се казва баща ви?

– Робърт Е. Лий Ашфийлд.

– А майка ви?

– Шери Ашфийлд.

– А нейната майка?

– Джанет Джоунс.

– Еврейка ли сте?

– Не.

– Били ли сте жител или гражданин на Израел?

– Не.

Въпросите винаги бяха едни и същи. Чиновничката търсеше еврейско име, защото една от многобройните любопитни особености на палестинско-израелския конфликт беше, че въпреки обвиненията за все още продължаваща окупация на Газа, за евреите беше строго забранено да минават през Ерес още от оттеглянето на Израел през 2005 година и затварянето на еврейските селища в ивицата.

Стационарният телефон на служителката иззвъня и тя вдигна. Известно време слуша, после затвори и се извърна към Морган:

– Съжалявам, но днес не можете да минете. Границата е затворена.

Морган се постара да запази спокойствие.

– Но защо не ми казахте по-рано? Какво става? Други хора вече минаха. Видях ги. Защо аз да не мога?

Момичето сви рамене:

– Едва сега ми разпоредиха. Може би утре ще е отворено. Но както знаете, в Газа има сериозни размирици. Сигурно и утре ще е затворено. А после е петък – ако изобщо я отворят, в един часа пак ще я затворят. После е събота, когато границата винаги е затворена. Така че защо не дойдете направо в неделя?

Морган беше помолила Мохамед да почака поне един час, докато тя със сигурност влезе в Газа, затова с облекчение установи, че той не си е тръгнал. Това поне беше искрица светлина.

Двајсет и четири часа по-късно, докато допиваше кафето си, Морган още не беше взела решение. Една от възможностите беше да пренебрегне странната си сутрешна среща с Бен-Меир и да съобщи за проблема си нагоре по веригата на командването: ако САЩ окаже политически натиск, той вероятно щеше да бъде

много ефективен. Това обаче въпреки всичко щеше да означава забавяне с дни.

Колкото повече размишляваше обаче, толкова повече ѝ се изясняваше, че има алтернативна възможност – Ицхак Бен-Меир. Ако разиграеше правилно картите си и му разкриеше достатъчно, щеше да ѝ помогне. Постът му в „Хаман“ със сигурност означаваше, че той разполага с контактите и средствата да осигури преминаването ѝ през Ерес. Колкото повече размишляваше, толкова по-малко недостатъци на този план виждаше. В крайна сметка за израелците надали беше изненада, че ЦРУ се опитва да разработи свои палестински източници, пък и нали Америка и Израел са съюзници.

Морган стана, влезе във фоайето и повика асансьора. Визитката на Бен Меир беше върху бюрото в спалнята ѝ. Той вдигна след второто позвъняване.

– Полковник Бен-Меир? Обажда се Морган Купър, американката, на която се представихте преди известно време. Може би в крайна сметка ще приема поканата ви. Да се срещнем на обяд? Искам да ви попитам нещо.

Бен-Меир замълча за по-малко от секунда. В тона му не прозвуча изненада:

– Разбира се, скъпа госпожо Купър, за мен ще е удоволствие. Но до довечера съм зает. Искате ли да се срещнем във фоайето на хотела ви? И ще решим къде да отидем. В седем и половина удобно ли ви е?

Тя не му беше споменавала, но той естествено знаеше къде е отседнала.

Този път Морган не забрави пръстените си: и брачната халка, и диамантения годежен пръстен в стил ар деко, който Адам, нейният съпруг, беше наследил от прабаба си, бляскавата Лоти Купервасер – звезда от близкото минало от немските неми филми, избягала в Холивуд малко след идването на нацистите на власт.

Смени няколко тоалета. Имаше сив ленен делови костюм, който облече с тесен потник, но ѝ се стори едновременно твърде официален и твърде предизвикателен, все едно възнамеряваше да се развихри на конференция по корпоративни продажби. Навлече джинси, но пък с тях изглеждаше прекалено небрежно. Накрая се спря на класическа черна копринена рокля над коляното. Огледа се и реши, че роклята подчертава меднорусата ѝ къса коса и светлосините ѝ очи. Въпреки многобройните житейски трудности Морган имаше плосък корем и гъвкави мускулести крайници вследствие на дългите години, прекарани в ожесточена конкуренция и полева работа. Сложи си само малко фондъо тен, почти невидим гланц за устни и лека спирала. Може и да се чувстваше отчаяна, но поне не ѝ личеше.

Бен-Меир се беше издокарал с изгладена зелена ленена риза и черни маркови джинси. Поздрави я с галантна официалност, после я поведе към такси, което беше оставил да го чака отпред. Отправиха се към крайморски ресторант на няколко километра по брега, близо до джамията „Хасан Бек“. Заведението имаше котви и мрежи по стените и беше почти пълно. Бен-Меир беше направил резервация. Имаше маси и на открито, но сезонът беше още в началото и навън беше доста хладно. Седнаха до панорамен прозорец. Пенестите вълни от сутринта бяха утихнали и слънцето приличаше на набъбнало оранжево кълбо, което се потапяше в млечния хоризонт.

– Красиво е, нали? – каза той. – А сега, Морган Купър, преди да ми зададете въпроса си, моля ви, разкажете ми за себе си.

Морган одобрително забеляза, че Бен-Меир носи брачната си халка. Беше си представяла, че ще пийнат набързо, а всъщност си направиха спокойна вечеря, съпроводена с ароматен голански ризлинг. След мно-

гобройните си самотни вечери преживяването беше истинска наслада за Морган.

– Омъжена съм и имам две деца – поде тя. – Ейми е на десет и малкият Чарли е с две години по-малък. Съпругът ми е адвокат. Преди работеше в консултативен правен център, но сега е в „Спинкс Макартър“ – изискани типове с богати клиенти, които имат клонове в десетина американски града и други зад граница. Всъщност съм сигурна, че имат представителство и тук, в Тел Авив. Той обаче работи и про боно. Понякога това създава известни противоречия. В момента се е вманиачил да се бори за правата на хора, заподозрени като мюсюлмански терористи. – Нарочно беше толкова пряма: по-добре Бен-Меир да научи за клиентите на Адам от нея, пък и той най-вероятно вече я беше проучил. – Живеем в Бетезда, Мериленд, достатъчно близо до града, та ипотеката да е чудовищно висока.

Той кимна. Явно Бетезда не му беше съвсем непозната.

– Чувам, че училищата в Бетезда се ползват с добро име, макар да съм по-запознат с Вирджиния. Живях там една година, в Александрия, докато пишех магистърската си теза в Университета по национална отбрана. Но винаги съм смятал, че това е едно от най-хубавите предградия на Вашингтон.

– Е, на нас определено ни харесва. Но всъщност съм от Тексас. Майка ми още живее там, в горещия Сан Антонио.

– Значи затова не посрещате Нова година със семейство Вацман – отбеляза Бен-Меир.

– Точно така, повечето пъти ходим там за Нова година, за да избягаме от студа. През лятото пък бягаме от жегата в Англия. Адам, съпругът ми, е американски гражданин, но майка му е англичанка. Баща му е от Бостън и преди да запише право, Адам е учил там: родителите му са преподаватели в Оксфорд. И не какви

да е преподаватели. Там ги наричат „дон“, но доколкото ми е известно, нямат нищо общо с мафията.

Бен-Меир се засмя на несполучливата ѝ шега.

– Как се запознахте?

– В Харвард. В началото на първия семестър. И двамата имахме нужда от кафе и се наложи да седнем на една маса в някакво заведение на Харвард Скуеър. Адам беше безспорно блестящ със страхотната си бакалавърска степен от Кеймбридж. А след това беше решил да промени света, като стане адвокат в родната си страна и се бори за осъдените на смърт затворници – особено в Тексас. След броени минути му признах, че съм от там. Като дете съм живяла на много различни места – баща ми беше морски пехотинец. Но след като поопознах света, и аз исках да го променя, затова записах магистратура по международна политика в Института по управление „Кенеди“ с акцент върху човешките права. – Тя въздъхна. – Сигурно е било писано да се срещнем.

– А с какво се занимавате сега? Прилагате на практика теоретичните си познания ли?

– Знам, че сте си подготвили домашното, Ицхак. Да. Несъмнено ви е известно, че работя в Бюрото по човешките права на Държавния департамент.

– Разкажете ми за работата си и как успявате да я съчетавате със задълженията си като майка.

– Истината е, че доскоро не го правех. През деветдесетте години прекарах известно време в Югославия. Но след раждането на децата се оттеглих, поне от полевата работа.

– Полева работа? Интересна фраза – отбеляза Бен-Меир. – Знаете ли, че я използват служителите от разузнаването?

– Така ли? Е, социолозите и студентите по геология също. – Морган го погледна право в очите. – В Бюрото по човешките права също наричаме така дейността си.

– С какво се занимавахте във Вашингтон?

Правилният отговор беше, че се бе оказала много добра в логистиката на тайните операции: всъщност успехът ѝ се беше превърнал донякъде в проблем, когато се опита да се върне на полева работа, защото някои хора твърдяха, че е незаменима, където е.

– Предимно с администрация – отговори тя. – Мразех я.

– Но вече сте се върнали към полевата работа в областта на човешките права, така ли?

Морган се усмихна. Чувстваше се горда въпреки странното положение.

– Да. И честно казано, много ми харесва. Идеално ме устройва. Децата поотраснаха, а аз искам да пътувам, но немного често. В момента работата ми е да наблюдавам ФАТАХ и ХАМАС в ивицата Газа. Няма нужда да ви казвам, че тези организации не са образец за спазване на човешките права.

Лицето му не издаваше нищо.

– Излишно е да ви казвам, че в Газа е много опасно. Сигурна ли сте, че знаете какво правите?

– Да, излишно е. Наистина. Трябва да съм там само за два дни, а на място има хора, които ще се погрижат за мен. Работата е там, че вчера ме спряха в Ерес. Нямам представа защо, а служителите не ми казаха кога ще ме пуснат. Бих могла да си кротувам в Тел Авив, докато някой по-добре платен от мен разреши проблема, но наистина е важно да се прибера у дома преди началото на следващата седмица.

– Не разбирам. Нали сте държавен служител? Отседнали сте в хубав хотел, времето е чудесно. Децата сигурно ви липсват, но те ще се справят още няколко дни, а подозирам, че като всяка работеща майка се нуждаете от почивка. Защо не си купите интересна книга и не се излегнете на брега? Или разгледайте забележителностите. Ходили ли сте в Йерусалим или в

Негев? Може дори да отидем заедно. Ще пътуваме с моята кола, ще ми е приятно да ви разведа.

Морган пое дълбоко въздух.

– Много би ми допаднало. И преди сигурно бих се съгласила. Обаче сега не е толкова просто. Вижте, сигурна съм, че ще ви прозвучи жалко, но повярвайте ми, не е. През следващата седмица е пролетната ваканция на децата. Наистина ми се иска да си бъда у дома с тях. Пък и ако не се прибера, Адам ще ме убие.

– Ще ви убие ли? Защото сте се прибрали няколко дни по-късно?

– Предстои му много важен ден. За пръв път през живота си ще прави устно изложение пред Върховния съд. Делата му винаги са важни – поне той така твърди пред мен, – но сегашното очевидно е от огромно значение за кариерата му. Ще трябва да посвети цялото си време на подготовката, а детегледачката ни в момента пише докторат – взема децата от училище и им приготвя вечеря, но няма да се съгласи да ги гледа, когато не са на училище. Затова, както вече ви казах, при обичайни обстоятелства бих почакала да отворят границата, но този път е различно. Казахте, че познавате много хора. Има ли начин да звъннете на някого и да накарате служителите в Ерес да обещаят да ме пуснат утре?

Бен-Меир помълча, преди да ѝ отговори:

– Морган, не бих желал да ме запомните като причината за семейните си разногласия. Но давате ли си сметка колко е опасно? Газа е като връщ котел. Огромен брой хора са затворени на ограничено място без почти никакви възможности и пътища за бягство. Държим ги там с мълчаливата подкрепа на вашето правителство. Човек би казал, че сме създали лаборатория за културен екстремизъм, тенджера под налягане, в която vri омраза.

Този път ѝ беше трудно да срещне погледа му, но отговори уверено:

– Да. Обаче има начини за ограничаване на опасността. Не съм неопитна в тези работи. А ако получа каквото искам, може би ще проявите интерес да се срещнем отново, когато се върна.

Определено му даде възможност да я попита за мисията ѝ. Ала той изглежда нямаше да се възползва. И това я озадачи.

– Ще ми бъде много приятно да ми разкажете за посещението си, може би отново на вечеря – отговори той. – Както и да е. Наистина бих могъл да ви помогна и понеже ако останете тук достатъчно дълго, несъмнено ще успеете да отидете в Газа, не виждам защо да не съкратим чакането. Бъдете в Ерес в девет часа утре сутрин. – Бен-Меир вдигна чашата си и я чукна в тази на Морган. – Да вдигнем тост. За успеха на посещението ви в Газа. И най-вече, за вашето навременно и безопасно завръщане.

Докато пиеха безкофеиново еспreso, Морган разпита Бен-Меир за самия него. Той ѝ каза, че прадядо му емигрирал в Палестина от Русия в началото на двайсетте години на миналия век, че съпругата му Рут е психолог и че имат двама синове, които служат в армията. Не каза нищо за сегашната си работа, нито за службата си в армията, и както бе очаквала, отказа предложението ѝ да плати и дори да си разделят сметката. След това спря такси и я откара до хотела, където се сбогуваха със същата предпазлива официалност, с която бе започнала вечерта.

В хотелската стая Морган прегледа графика си. Завтварянето на Ерес в събота означаваше, че ако успее да премине на следващата сутрин, в четвъртък, няма да може да напусне Газа до неделя. Обаче въпреки това можеше да успее вечерта да се качи на самолет на летище „Бен Гурион“. Което означаваше три нощи в Газа, а не две – мисъл, съпроводена от внезапна силна тръпка. Влезе в интернет и промени полетите си.

Най-сетне беше време да звънне на Адам и да проведе разговора, който отлагаше през последните два дни. Благодарение на Бен-Меир обаче щеше да е лесно. Проблемът ѝ изглежда беше решен. Източното крайбрежие беше със седем часа по-назад във времето от Израел – във Вашингтон беше четири следобед. Набра познатия номер на мобилния му от стационарния си телефон в хотела. Веднага беше препратена на гласовата му поща: „Свързахте се с Адам Купър. Моля, оставете съобщение.“

Морган се изненада от разочарованието, което изпита. Този път наистина ѝ се искаше да си поговорят, да разбере как върви подготовката на делото и как са децата.

– Здравей, скъпи, аз съм – каза тя. – Съжалявам, че не можем да се чуем. Пътуването ми малко се обърка, но успях да организирам нещата. Би трябвало да успея да хвана полета в неделя вечер на „Континентъл“ през Нюарк и да кацна във Вашингтон рано в понеделник. Ще се прибера с такси. Не се тревожи за делото си пред Върховния съд. Предай на Чарли и на Ейми, че нямам търпение да ги видя. Обичам ви всички.

2.

Четвъртък, 29 март 2007 година

Морган нямаше време да излезе да тича. За да стигне до Ерес в девет, трябваше да избегне сутрешното задръстване, следователно трябваше да потегли малко след седем. Както и преди два дни, тя не освободи стаята си в хотела.

– Този път съм почти сигурна, че няма да се видим по-късно днес – каза на служителката на рецепцията.